

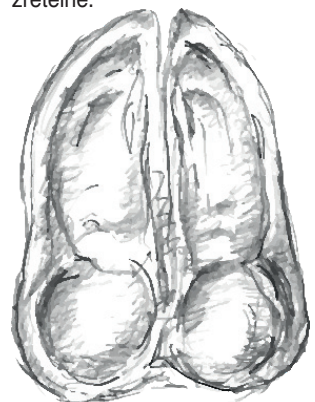
DANĚK SKVRNITÝ

Dama dama

Původní daňčí zvěř byla ze střední Evropy vytlačena během poslední doby ledové. Zpět na středoevropské území ji přivezli na konci středověku Římané, kteří daňky chovali pro jejich jemnou zvěřinu. Dnešní poměrně početná volně žijící daňčí populace tedy pochází z oborního chovu a z umělého vysazení.

Daněk patří do skupiny jelenovitých, je menší než jelen a parohy samců jsou ve vrcholové části zploštělé a tvoří vykrajované lopaty.

Letní srst mají daňci skořicově hnědou, na hřbetu a na bocích s bílými skvrnami. V zimě je delší, zbarvená do šedého odstínu a skvrny nejsou tolik zřetelné.

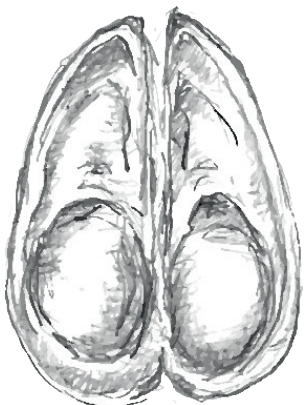
Obr. 1 - jelen

Mezi myslivci je tato zvěř oblíbená. Je aktivnější i během dne a v našich podmínkách velmi dobře prospívá.

STOPA

Otisky daňcích spárků bychom mohli zaměnit s jeleními. Oproti jelenovi má však daněk spárky poněkud menší, protáhlejší a špičatější.

Spolehlivým rozpoznávacím znakem je otisk polštářku (patky). Zatímco u jelení zvěře dosahuje patka přibližně 30 % délky celého spárku (obr. 1), u daňků je to polovina, tedy 50 až 60 % (obr. 2).

Obr. 2 - daněk

Otisk daňcích předních spárků (obr. 3) je vejčitého tvaru, zadní (obr. 4) je menší, protáhlejšího hruškovitého tvaru.

Silný daněk zanechává stopu až 8 cm dlouhou a 5 cm širokou.

Dospělá daněla otiskuje stopu až 5,5 cm dlouhou a 3,5 cm širokou.

Paspárky se při chůzi ve stopě otiskují pouze v hlubokém sněhu, v měkké rozbahněné půdě nebo při úprku v dlouhých kocích.

Obr. 3 - stopa přední

Obr. 4 - stopa zadní

STOPNÍ DRÁHA

Daňčí zvěř se nejčastěji pohybuje krokem nebo mírným kľusem. Krok dospělého daňka je 90 až 100 cm dlouhý, s rozkročením až 20 cm.

U daněly je krok dlouhý 70 až 80 cm a šíře rozkročení jen asi 10 cm.

Při chůzi klade daňčí zvěř zadní spárky do otisků předních nebo do jejich těsné blízkosti, čímž ve stopní dráze vznikají různé přešlapy a dvojotisky.

Jako náš jediný druh se daňčí zvěř při zneklidnění umí pohybovat pružinovými skoky. Stejně jako některé druhy afrických gazel se odráží všemi čtyřmi běhy současně a současně na ně i dopadá a ihned znovu odskakuje - hopsá.

OSTATNÍ POBYTOVÉ ZNAKY

Na přítomnost daňků nás upozorňují i další pobytové znaky.

Především před nástupem říje daňci tlučou svým parožím v porostech a v okolí svých říjišť, tzv. leků hrabánek - vyhrabují v půdě důlky, kterým říkáme hraby.

Daňčí zvěř disponuje také poměrně širokou škálou dobře rozeznatelných hlasů. Daněly komunikují s daňčaty bekáním, daňčata potom odpovídají písáním. V říji holá zvěř vydává typické jakoby mňukavé písání a říjní daňci rochají. Rochání daňků bychom mohli přirovnat k hřmotnému hlasitému krkání.

Na přítomnost daňků nás může upozornit také trus. Ten se tvarově podobá trusu jelenímu, je však poněkud menší. Černě zbarvené bobky bývají namačkány k sobě do větší hrudky, která se při dopadu na zem většinou rozpadne na jednotlivé bobky.

Daňčí trus je asi 10 až 15 mm dlouhý a 8 až 12 mm široký, na jednom konci zašpičatělý.

Daňčí zvěř v početnější populaci často také způsobuje škody. V lesních porostech může škodit okusem kůry dřevin, v zemědělských plodinách škodí spásáním a poválením.